

© Copyright 2024, Leonard Oprea

All rights reserved.

No part of this text may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without written permission from the author.

© Copyright 2024 – Leonard Oprea

Toate drepturile rezervate.

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă fără acordul scris al autorului.

Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6

cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74

mobil: 0733 131 145, 0728 084 802

e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74

mobil: 0728 084 802, 0733 131 145

e-mail: contact@edituraeikon.ro

web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OPREA, LEONARD

Domenii interzise / Leonard Oprea ; pref. de Nicolae Steinhardt ; postf. de Cornel Robu. - București : Eikon, 2024

ISBN 978-606-49-1183-4

I. Steinhardt, Nicolae (pref.)

II. Robu, Cornel (postf.)

821.135.1

Consultant literar: Cornelia Piscunov

Coperta & grafică interior: Leonard Oprea / Hieronymus Bosch (1450 -1516)

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

LEONARD OPREA

**DOMENII
INTERZISE**

ediție aniversară
revizuită și ilustrată
1984 – 2024

E I K O N

București, 2024

Cuprins

Prefață: Nicolae Steinhardt – <i>Domenii interzise</i>	7
ÎNTÂLNIREA.....	13
DISPARIȚIA	23
PĂDUREA	34
EVADAREA.....	47
EXERCİȚIU ANORMAL.....	57
RECVIEM	67
OPȚIUNE	71
MOARTEA UNUI <i>CRIMSINGALS</i>	89
COLONIA.....	95
FLASH-BACH: „IZGONIREA DIN RAI”	148
DOMENII INTERZISE	175
Epilog	217
Postfață: Cornel Robu – <i>Domenii interzise</i>	221
Bio-bibliografie: Leonard Oprea.....	227

ÎNTÂLNIREA

În valea de aramă înconjurată de semețe dealuri de argint, Hydra se trezea cu greu din somnul ei îndelungat. Sosise o nouă noapte și, în căutarea viseronilor care aveau să-i potolească setea și foamea, trebuia să colinde timp de zeci de ani văile și dealurile pustii, pădurile de safir; nesfârșitele câmpii acoperite cu flori de magneziu și ucigătoarele mlaștini din plasmă.

Hydra se întinse și privi cerul întunecat. I se păru că zărește în depărtare o rază din lumina zilei zvâcnind agonic sub apăsarea neândurătoare a nopții. Pentru întâia oară se simți obosită de scurgerea monotonă a veacurilor ce-i lustruiseră ramificațiile până la semitransparență.

Desfășurându-și spre bolta tăcută ghearele de fildeș, își ridică încet brațele aurii; legănându-și capetele negre, ușor irizate de fâșii subțiri de platină, cântă ruga în ritmul discontinuu al vechii muzici:

„Bun venit, Întunecime! / Bun venit, lumina ne ucide! / Apără-mă, apără-mă, apără-mă! / Mă închin. Bun venit! / Dă-mi viseroni, dă-mi pui!”

Unul dintre bulbii verzui i se aprinse iluminând valea, apoi, pocnind asurzitor, plesni ivind un mănunchi de ramificații violete ce se înalță șerpuid.

Mulțumită, Hydra tăcu, recunoscând în sinea ei că ar fi trebuit să se chinuie pentru a-și reaminti restul rugii. Se relaxă timp de câteva minute. Apoi ca întotdeauna la începutul sutelor de

nopti pe care le trăise, din sunete molcome însoțite de curcubeie, alcătui povestea *creației*.

Niciodată nu înțelesese de ce o mai fascina istoria asta, care provoca acum râsul Hydrelor mai tinere. Da, era cea mai bătrână Hydră de pe planetă, își păstra încă intacte puterile, iar *creația* nu putea fi o simplă născocire. Hotărât lucru, nu! *Stăpânul* și *Prima Hydră* existaseră într-adevăr: „...așa cum mă aflu aici, în fața ta...”, îi povestea mama ei și, ca să nu uite, o puneă de fiecare dată să-i carbonizeze câte un bulb abia răsărit.

Povestea începea cu sosirea *Stăpânului*.

Venit din întuneric, poate fiind chiar întunericul, *Stăpânul*, fusese neînchipuit de mic. Trupul lui nu întrecuse în mărime gingașa floare de alabastru.

Melopeea halucinantă răsucea trupul Hydrei în spirale gigantice. Aruncând lumini orbitoare, ramificațiile se împleteau în desene – imagini palide, abia schițate, ale *Stăpânului*. În pustietatea planetei, bântuită doar de vânturi ale căror șuierături aprindeau florile de magneziu, chemau furtuni magnetice sau avalanșe de fulgere care spintecau solul fărâmitându-i cărbunele în nestemate. El, firavul *Stăpân*, își construisese copacul de diamant în trunchiul căruia se adăpostise și visase. Copacul împrăștiase pe planetă fructele viselor *Stăpânului*...

Hydra trecu destul de repede peste nașterea *Primei Hydre*. Era geloasă pe frumusețea primitivă a acesteia. Schiță în grabă apariția viseronilor și a celorlalte creaturi făurite de puterea ciudată izvorâtă din capul *Stăpânului* și, în sfârșit, ajunsese la punctul fierbinte al poveștii: dragostea *Stăpânului* pentru *Prima Hydră*.

Ramificațiile îi aruncă jerbe de lumini. Marea vale de armă vui străbătută de un sunet profund ca un dangăt. Hydra se proiectă în trecut, inchipuindu-se *Prima Hydră*. Astfel, se văzu iubită de *Stăpân*, apoi mamă a poporului Hydrelor. Pentru cumplita zi a dispariției *Stăpânului* se retrase însă din rol, lăsând-o pe *Prima Hydră* să sufere în locul ei. Moartea celei care se bucurase de dragostea *Stăpânului* încheia povestea. *Prima Hydră* se aruncase într-o mlaștină de plasmă și, înainte de a se dezintegra, îngânase o rugă enigmatică. Hydra își reaminti sunetele aspre și triste:

„Suntem niște biete mașini create fără scop...”

Înțeleg blestemul care ne apasă pentru că *stăpânul* m-a iubit și sunt acum o parte din făptura și suferința lui. Dar tot El m-a programat să nu transmit decât știința de a trăi. Vă veți prăbuși și veți pieri fiindcă, desi sunteți *stăpânele* planetei, nu vă amenință nimic afară de foame.

Am încălcat poruncile Lui și v-am dat puterea de a-L recunoaște cu mult înainte de a reapărea, dacă se va întoarce. Puterea asta o să se stingă însă treptat și, după sute de nopți, doar o singură Hydră va presimți înapoierea *Stăpânului*. O să-l iubească înainte de a-L vedea cu adevărat; când îi va atinge trupul gingaș, Hydra o să înalțe sunetele vechiului cânt de iubire dintre mine și El. Poate că astfel veți fi salvate...”

Odată stins ecoul ultimelor note, Hydra se prăbuși istovită. Rămase nemiscată un timp, imaginându-și poporul Hydrelor ascultând-o într-o tăcere sfielnică pe cea care fusese născută și iubită de *Stăpân*. Căută apoi în van să înțeleagă ciudata rugă. Se gândi imediat că ar putea fi singura Hydră căreia îi va fi dat să iubească și trupul uriaș i se înfioră de plăcere.

Visând la lumea începutului, descrisă de poveste, ar mai fi rămas tolănită pe metalul roșiatic dar foamea o sili să se urnească. După câteva sute de metri se gandea doar la turmele de viseroni din ce în ce mai rare și la Hydrele pe care va trebui să le înfrunte când vor încerca să-i răpească prada.

*
* * *

Înghițind lacomi planctonul ionic care plutea în derivă prin pădure, viseronii de târau printre safirii înalți și stufoși. Hydra se ascunse îndărătul unui safir bătran și așteptă cu răbdare apropierea vreunui viseron rătăcit de turmă. Trebuia să fie abilă și să ucidă pe nesimțite. Nu voia să sperie prada. De multe nopti nu mai întâlnise atâția viseroni la un loc și-și spusese că, dacă nu vor prinde de veste, avea hrana asigurată doar ținându-se pe urmele turmei.

Deasupra pădurii se ivi un cârd de erincride. Zburau foarte încet, abia fluturându-și membranele de siliciu. Curioase, își roteau unicul ochi care le acoperea toată suprafața corpului ovoidal, pâlپând uneori safirii cu pupila lui conică, albăstruie. Pălăvrăgeau tulburând liniștea cu țipete ascuțite.

Urau puterea și singurătatea Hydrelor și, ori de câte ori le întâlneau, căutau să le scoată din tăcerea lor disprețuitoare până cand, plictisite de zădărnicia încercărilor, le lăsau în pace. Pentru bătrâna Hydră aveau predilectie specială și o împinsese ades până la limita răbdării, însă imensa ei putere de stăpânire lipsea de fiecare dată erincridele de satisfacția pe care le-ar fi dat-o izbucnirea ei mâniaoasă.

Zărindu-le, Hydra fu cuprinsă de o usoară neliniște, cu toate ca *Legea Primei Hydre* interzice oricui să-i amenințe întâia

vânătoare din noua noapte. Erincridele respectară tradiția. Își încetară larma și, zburând în volute largi, se depărtară în ciudate.

Hydra multumi în gând legii. Brusc, trupul urias i se încordă. Viseronul ajunsese lângă un safir apropiat de locul de pândă. Era tânăr. Vâslind stângaci cu sinapodele proaspăt înmugurite, nepăsător, hăpăia planctonul ionic. Nu atinsese încă transparența totală și forme nedefinite se mișcau fără încetare înăuntrul masei sale gelatinoase. Hydra ezită, preț de câteva clipe, nedumerită de senzația care o oprise să sară. Fusesse presimtirea unei primejdii îndepărtate.

Concentrându-se, se calmă și, străbătând dintr-un salt zeci de metri, apăru în fața viseronului. Ramificațiile ei îl înconjurară, ghearele țâșniră din tecile brațelor, bulbii îi împroșcară cu jeturi de radiații penetrante și paralizat, viseronul fu supt în pâlniile capetelor.

*
* * *

De când își asimilase substanța tânărului viseron se strecuraseră multi ani din noapte.

Pentru prima oară în lungă ei existență, Hydra începu să fie alarmată de imaginile pe care viseronul i le sugera. De obicei, acestea o linișteau și-i provocau o stare de beatitudine, de extaz chiar. Uneori îi anticipau vânătorile sau împerecherea și se bucura că putea astfel să-și aleagă dinainte locul de pândă, turma de viseroni sau Hydra-mascul, dar prevestirile din imagini nu depășeau nicicând granițele lumii care o înconjoară. Apoi, nici un viseron nu secreta o singură plăsmuire, ci sute, nesfârșită fiind puterea lor de obiectivare a obscurilor temeri instinctuale ale Hydrelor. Subiectele poveștilor întrețesute din imagini erau

adeseori banale și semănau între ele, dar succesiunea lor mereu inedită o fermeca și Hydra nu reușea să se sature niciodată, foamea devenindu-i tot mai aprigă după ce devora ultimii atomi ai viseronului. Acum însă totul se petrece altminteri: viziunile alcătuiau cicluri identice istorisind o necunoscută și înspăimântătoare poveste ce se repetă obsedant.

Un adevărat șoc energetic îi provocase imaginea în care apărea alături de o ființă nemaiîntâlnită. Hydra se recunoscuse imediat, deși înfățișarea îi era schimbată: părea mult mai frumoasă. Un imens spațiu, întunecat ca lungă noapte, o despărțea de necunoscut. Hydra rătăcea printre smârcuri de plasmă, iar el se plimba pe întinsele platouri de mică ale munților de nisip verde, unde, tolănit și strălucitor, se afla un animal gigantic amintind de platinii singuratici de pe câmpiile de lavă roșie, translucidă.

Hydra simțea apoi cum distanța dintre ei se micșora treptat. Necunoscutul se afla acum în fața animalului gigantic care zbură săgetând întunericul cu miriade de puncte sclipitoare, în timp ce ea cutreiera țărnișurile pustii spălate de valuri indigo ale oceanului.

Ultimele imagini păreau de-a dreptul incredibile.

Ascunsă de pereții înalți ai văii de aramă, mai tulburătoare în frumusețe decât cea născută și iubită de *Stăpân*, Hydra își încolăcea tandră ramificațiile în jurul necunoscutului. Apoi, totul se repetă din nou, imaginile depășind neobosit tulburătoarea poveste.

În scurtă vreme, Hydra observă cu spaimă că nu avea decât o singură dorință: ca prevestirea viseronului să se împlinească. Obsedanta poveste o răpi până într-atât, încât și foamea de viseroni îi dispăru, treptat. Tânjea după necunoscut așa cum, în

legenda *creației*, tânjea după rolul *Primei Hydre*. Când înțelesese asta, începu să se întrebe dacă prorocirea *Primei Hydre* nu vestise chiar sosirea acestui necunoscut. Era firesc, deci, ca ea, bătrâna Hydră, să fie singura căreia îi va fi fost dat să iubească...și-l implore pe *Stăpân*...Idea o paraliză. Capetele i se prăbușiră fără vlagă pe florile de magneziu care umplură câmpia cu flăcări albe. Ramificațiile îi păliră și se răsfrară pe pragurile cristaline ale solului. Abia îngânate, sunetele urcară spre ceruri:

„Bun venit Întunecime! / Apără-mă, apără-mă, apără-mă! „, dar înecată brusc de o bucurie neînțeleasă înlocui vechea rugă cu: „Dă-mi-l! Te rog, dă-mi-l! „

*
* * *

Hydra ajunsese o umbră disprețuită de semenele ei. Își băteau joc de ea până și locuitorii oceanului, nevolnicii aneugleni. Din măreția, puterea, frumusețea și înțelepciunea vârstei ei seculare rămăseseră doar zdrențe ce fluturau în vântul aducerilor aminte. Hydra trăia numai pentru întâlnirea cu necunoscutul.

Rătăcea printre contorsionatele cupride ale pustiurilor din sudul planetei când, mânată de un instinct pe care-l urmă orbeste, se îndreptă către vechiul ei lăcaș, marea vale de aramă.

Se rostogolea cu toată iuțeala de care mai era în stare. Efortul făcut ar fi răpus oricare altă Hydră aflată în starea ei de decădere.

Într-un târziu, de pe creasta dealului de argint, zări lucind stins în fundul văii corpul gigantic al animalului atât de asemănător cu un platin uriaș. Sunetele explodară în ea răspândind în capete, ramificații și bulbi o muzică pe care n-o mai cântase niciodată. Parcă o plasmă binecuvântată îi topea întreaga ființă.

Hydra își adună ultimele puteri și se repezi spre navă.

— ...înțelegi?! Trebuie să fiu tâmpit să dau cu piciorul la bogăția asta! Munți de metale pure... sau, în sfârșit aproape pure, atmosferă alcătuită numai din câmpuri energetice, plasmă la discreție... Am impresia că nu prea realizezi încă... Ia ascultă! Până acum nu am reușit să devin *cineva*! Poate că nici norocul, nici bogăția...

— N-ai...

— Lasa-mă să termin! Nu uita că am adunat solar cu solar ca să putem închiria sicriul ăsta zburător pentru un concediu nenorocit – escale pe planete pustii, sterile și reci. Planetele desfătării cer prea mulți solari.

— Herc! răcni Iolaos și reuși să-l facă pe celălalt atent. Știi bine că roboții au detectat aici corpuri curios structurate care se deplasează pe traiectorii anormale; le-am studiat superficial miscarea. Îndrăznesc să afirm că nu au structuri exclusiv minerale, deși analizele indică mult siliciu...

— Stai! Ființe raționale, civilizații, legile galactice care interzic... Bun. Până la sosirea unei expediții special pregătită pentru contactul cu creaturile astea, eventual inteligente, nu ne vom atinge de nimic și vom intra în analele istoriei cuceririi cosmosului. Medalii, apariții la televizor, interviuri, apoi lumea se plictisește și uită. Iar noi o să strângem din nou cureaua pentru a închiria o navă hodorogită...

— Dacă am dreptate, totuși? Îl întrerupse Iolaos. Dacă vei ucide niște creaturi inofensive?

— Puțin îmi pasă! Planeta asta va fi mina noastră de aur și, pentru orice comisie sau oricine ar veni aici, trebuie să fie o planetă moartă. Moar-tă! Nu putem risca. E mult prea aproape

de marele drum galactic. Numai cine știe ce caz... vom încheia un compromis.

— Ai să faci apel la dreptul primului venit?

— E inclus în legile galactice, nu?

— Auzi?...

— ...?!

— Hei, privește!

Iolaos îi arată speriat ecranul. Nedumerit încă de șuierăturile pe care le auzise adineauri, Herc văzu imensele capete negre lipindu-se de picioarele navei; văzu brațele aurii cu ghearele de fildeș întinse spre capsula în care se aflau el și Iolaos; privi încremenit bulbii verzui plesnind unul după altul pentru a elibera ramificații albastre și violete aureolate la o lumină nefiresc de albă și, livid, cu mâini ce tremurau, declanșă sistemul de apărare. Din corpul navei țâșni o rază galben – roșiatică care izbi Hydra, destrămând-o.

Înspăimântat și scârbit de vederea monstrului, Herc se întoarse spre Iolaos și mârâi printre dinți:

— Inofensive, hai?